

Molts immigrants competeixen a la baixa per obtenir feines per hores

|| Llatinoamericans i marroquins van a quatre punts metropolitans a buscar feina en negre

|| Amb papers o sense, busquen llocs de treball com a peons i descarregadors de camions

DAVID PLACER.
BARCELONA.- 31/05/2011

El seu lloc de treball són les entrades dels mercats i les grans botigues de construcció. És on passen la seva jornada laboral, esperant descarregar un camió o l'arribada d'alguna furgoneta que se'ls emporti a una obra per treballar unes hores o, amb molta sort, unes setmanes. A l'avinguda d'Eduard Maristany, a Sant Adrià de Besòs, els constructors, majoritàriament autònoms que fan reformes de vivendes, tenen tot el que necessiten per oferir preus barats als seus clients. A dins, materials a preus competitius. A fora, desenes d'immigrants disposats a treballar gairebé a qualsevol preu.

L'arribada d'una furgoneta marca una estampida de treballadors i una atropellada negociació. «Em toca a mi». «¿Quants en necessites?». «El meu amic i jo». «Ell és electricista, emporta-te'l a ell». «Seixanta euros, bé 40», accepta la rebaixa a tota velocitat un d'ells. Un empresari xinès demana dos homes per descarregar un camió ple de mercaderia al polígon de Gran Land. Deu euros per a cadascun. En una badada, cinc d'ells ja són dins de la seva furgoneta i, com pot, aconsegueix desfer-se dels tres que no necessita. Al final, tres dels 30 han salvat el dia. I 27 continuen a l'ombra, com sempre, a l'espera d'una nova furgoneta.

El fenomen es repeteix almenys en tres llocs més de l'àrea metropolitana de la capital. Al carrer de Campo Florido, al barri del Congrés de Barcelona s'hi reuneixen entre 20 i 50 damnificats del mercat laboral de la construcció que no para de vomitar treballadors. «Cada setmana n'arriba almenys un de nou. Els diem com funcionem aquí. El primer que parla té la prioritat i la resta ha de callar. Si hi ha algú que no ha treballat en diverses setmanes, deixem que parli primer ell. Hem d'evitar baralles perquè no volem queixes ni que vingui la policia», explica un bolivià de 39 anys.

FEINES NO PAGADES / Molts no tenen permís de residència però cada vegada són més els que tenen papers i fins i tot han acumulat uns quants anys d'experiència. «Treballava per a una empresa subcontractada de la L-9 del metro però es van anar endarrerint en els pagaments. Quan em devien tres mesos me'n vaig anar i els vaig denunciar a la Inspecció de Treball. I ara com que no hi ha feina enlloc, vinc aquí. Encara que no surti res, et distreus parlant amb els amics», explica el seu compatriota.

A la Plataforma de la Construcció, al número 73 del carrer de Pablo Iglesias de l'Hospitalet de Llobregat, els obrers desocupats també tenen una altra ocupació: trucar cada dia als autònoms que no els paguen la feina que han fet. «Ara ja cap de nos-altres accepta anar a treballar si no cobra el mateix dia. A mi ja em deuen més de 700 euros, que m'arribarien per tornar al meu país», comenta el Yeisong, un equatorià de 26 anys. «Abans jo creia que això ho feien els espanyols, però ara hi ha molts paisans que també et fan el mateix», afegeix.

TAMBÉ A MERCABARNA / També hi funciona la subhasta inversa. Moltes vegades es col·loca qui demana menys diners per fer la feina. «Alguns se'n van fins i tot per 30 euros el dia. És una vergonya, en el fons em fan llàstima. S'han de guanyar la vida com sigui perquè no saben ni delinquir», diu el Miguel, un bolivià de 27 anys.

La càrrega i descàrrega de camions també absorbeix una bona quantitat de desocupats. A Mercabarna, aquesta funció està pràcticament acaparada per marroquins i cada dia desenes de joves deambulen pels passadissos demanant feina. Uns 200 homes acostumen a trobar-hi almenys un parell d'hores de feina al dia. En el sector de la fruiteria, un marroquí conegut com a Moha manté una xarxa d'ocupació informal. «Els vaig provant, si serveixen els continuo donant feina i si no els la vaig prenent de mica en mica, però amb tacte, perquè n'hi ha

alguns que són conflictius», assegura l'home que va desplaçar fa 20 anys una família espanyola dedicada a aquesta tasca. «Puc guanyar des de 10 fins a 50 euros cada dia», explica el Bilal, de 24 anys i procedent de Tànger.

Als afores, petits grups també acostumen a esperar l'arribada de camions procedents de Múrcia i Andalusia però l'ús del telèfon mòbil ha reduït els grups de treballadors en precari que ja no són tan nombrosos. «La majoria dels camioners ja no escullen els descarregadors a la porta, sinó que ja els truquen o els envien un missatge abans d'arribar», explica un responsable de seguretat del mercat. Allà, la misèria laboral ja no és tan visible.